

РЕШЕНИЕ

№ 22745

гр. София, 07.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 08.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7258** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ГАЛА ТРЕЙД РЕПРЕЗЕНТЕЙШЪНС“ ООД, ЕИК[ЕИК] със съдебен адрес: гр. С., 1504, район „С.“, [улица], вх. „А“ (ляв), ет. 2, апартамент 6 (десен), чрез адв. Д. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-003383/21.06.2024 г., издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която за извършени от Г. Д. К. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на последния е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „М. Е 220 Д“ с регистрационен номер С., за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна, поради липса на компетентност на органа респ. незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и с целта на закона. По същество на спора се твърди, че не е допуснал извършителят на нарушението да управлява МПС без необходимата правоспособност. МПС поначало не е следвало да се намира във фактическа власт на лицето Г. Д. К., доколкото нито служител или пълномощник на „ГАЛА ТРЕЙД РЕПРЕЗЕНТЕЙШЪНС“ ООД е познавало това лице и не му е било предоставял автомобила. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се

представлява от адв. К., която поддържа жалбата и моли оспорения акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендира разноси, съобразно списък на разноските.

Ответната страна, редовно призована, не се явява лично и не изпраща представител, в депозираното по делото становище, е взето такова за неоснователност на жалбата по изложени в него съображения.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 24-4332-003383/21.06.2024 г., издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ към СДВР за извършени от Г. Д. К. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на последния е наложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на ППС „М.“ с регистрационен номер С., за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водача на МПС Г. Д. К., при управлението на собствения МПС „М. Е 220 Д“ с регистрационен номер С. собственост на „ГАЛА ТРЕЙД РЕПРЕЗЕНТЕЙШЪНС“ ООД, в [населено място] [улица]от [улица]към [улица]и срещу № 17 било установено, че водачът управлявал моторно превозно средство без СУМПС - неправопособен, за което му е съставен АУАН на 12.06.2024 г. серия GA с бл. № 1151183.

Въз основа на тях е издадено НП № 24-4332-014705 от 03.07.2024 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Представени са и още от страна на жалбоподателят, в подкрепа на изложението от него доводи и следните писмени доказателства: свидетелство за регистрация - част I за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] ; приемно-предавателен протокол, подписан от А. А. за „ГАЛА Т. РЕПРЕЗЕНТЕЙГЪНС“ и Г. В.; писмени сведения и заявление, депозирани пред СДВР във връзка с образуваното наказателно производство срещу Г. Д. К. по преписка № УРИ338200-13167 на 7-мо РПУ при СДВР.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля Г. В., които съдът кредитира като последователни и непротиворечиви на доказателствата по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от

оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министърът на вътрешните работи и заповеди № 513з-6324 от 17.08.2018 г., № 513з-4534 от 31.05.2022 г. и № 513з-6400 от 07.07.2023 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал.1 от ЗДвП в отдел „ПП“ при СДВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводите за нищожност на акта са неоснователни.

Заповедта е издадена в писмена форма и е мотивирана от правна гледна точка с нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, която предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което е лишено от право да управлява МПС - за срок от 6 месеца до една година, ето защо съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена първата хипотеза, а при нея, ПАМ се налага на собственика.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите

изисквания при издаването му.

От събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, настоящия съдебен състав на съда намира, че административния орган при прилагане на процесната ПАМ не е изследвал фактите и обстоятелства касаещи случая.

Действително по делото безспорно е било установено, че процесното МПС е собственост на дружеството жалбоподател както и, че водачът е неправоспособен, което условие попада в хипотезата на предвидените в чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП предпоставки за прилагане на процесната ПАМ. Независимо от това от страна на административния орган не е било изяснено дали неправоспособният водач на чуждо МПС, управлява същото със знанието и без противопоставянето на собственика. Действително, самата формулировка на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, не въвежда изрично такова съпричиняване като елемент на основанията за налагане на ПАМ. Същевременно обаче не може да се приеме, че примерно собственик на МПС станал жертва на противозаконно отнемане на същото от друго лице, извършило съответното административно нарушение, следва да търпи и негативните последици от налагане на ПАМ от вида на процесната. Този вид мярка на практика препятства ползването на вещта по нейното предназначение и прилагането ѝ без да бъде съобразявано поведението на собственика на МПС, далеч надхвърля преследваните от закона цели. В конкретния случай въпросът дали установеният да управлява МПС водач е извършил това със знанието и без противопоставянето на собственика не е бил изследван от административния орган, а събраните по делото гласни доказателства въвеждат обосновано съмнение относно наличието на такова знание. В подкрепа на релевираните от страна на жалбоподателя в тази връзка доводи са и представените доказателства депозираните пред СДВР във връзка с образувано наказателно производство срещу Г. Д. К. по преписка № УРИ338200-13167 на 7-мо РПУ при СДВР. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че неправоспособният водач Г. Д. К. не е работник на дружеството жалбоподател, нито друго упълномощено от последния лице на което е възложено да управлява автомобилът на жалбоподателя. Т.е. не се установява на последния да е разрешено управлението, независимо дали притежава съответната правоспособност. От свидетелските показания се установява, че водачът на МПС е познат на свидетеля на който от страна на дружество жалбоподател е възложена поръчка във връзка извършване на автокозметични услуги. При така изложеното, обосновани от доказателства по делото са наведените от оспорващото дружество твърдения, че процесният автомобил е бил управляван от К. без знанието на собственика на МПС и при обстоятелства, при които последният не е имал фактическата възможност да осуети такова управление. Въпросът по какъв начин управляваното чуждо МПС се е оказало във фактическото владение на К., не е бил изяснен в хода на административното производство, не се установява и ответникът въобще да е предприемал някакви действия с цел изясняване на това обстоятелство /напр. изискване на обяснения от самия водач-нарушител/. Съобразно това, съдът счита, че от издателя на оспорената ПАМ е допуснато нарушение на административно производствените правила, като не са спазени изискванията на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК. В случая въпросното нарушение е съществено, доколкото недопускането му е могло да доведе издалия акта орган до изводи, различни от формираните и да повлияе върху крайния резултат от развитото се административно производство.

Оспорената ПАМ е издадена и в несъответствие с материалния закон и при

несъблюдаване на неговата цел. ПАМ са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените в закона случаи се упражнява държавна принуда и имат за своя цел предотвратяване на административно нарушение, преустановяване на осъществено такова и предотвратяване настъпването на вредни последици от извършването на същото или друго нарушение, или с цел реализиране отговорността на нарушителите. В случая, предвид обсъдената специфика на случая, оспорената ПАМ „Прекратяване на регистрацията на МПС“ за срок от 6 месеца, не би могла да постигне нито една от изброените цели. На първо място, обсъди се, че не е доказано знанието на собственика за фактите, а от там и виновно противоправно поведение на същия към датата на прилагането на ПАМ, което изключва постигането на някаква превантивна цел на мярката, като се има предвид, че става въпрос за прекратяване регистрацията на конкретен автомобил. На второ място, ПАМ не би могла да постигне преустановяване на евентуалното нарушение, при вече извършено такова, тя не би спомогнала и за отстраняването на някакви вредоносни последици от нарушението, още повече, че в случая такива не се твърдят от ответника.

Съобразно горното и при установените по делото факти съдът намира, че оспорваната заповед е издадена и при допуснато нарушение на принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Действително, при ПАМ от вида на процесната е без значение дали собственикът на МПС е съпричастен към извършването на административното нарушение от друго лице, и по-конкретно от водача, управлявал автомобила без да е правоспособен, а налагайки мярката в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП, административният орган действа при условията на обвързана компетентност. В същото време обаче, дори когато преследва законоустановени цели, принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая спирането от движение МПС, не само не би постигнало нито една от целите на административната принуда, но и ограничава правата на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото в хипотеза, в която собственото му МПС евентуално е било обект на чуждо посегателство. С оглед на това последиците от издадената заповед са несъизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в противоречие с чл. 6, ал. 5 от АПК.

При така изложеното съдът намира, че оспорения акт, е незаконосъобразен като издадена при съществени нарушения на административно производствени правила, в нарушение на материалния закон и при несъобразяване на законоустановените цели на административната принуда, поради което следва да бъде отменена.

По разностите по производството:

При този изход на делото на оспорващия се следват сторените разноски, представляващи платената държавна такса за делото в размер на 50 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева, като съдът намира, за неоснователно направеното от страна на ответника, възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, чийто размер е съобразен с минимума предвиден в Наредбата за адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ГАЛА ТРЕЙД РЕПРЕЗЕНТЕЙШЪНС“ ООД, ЕИК:[ЕИК],
Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №
24-4332-003383/21.06.2024 г., издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор
към отдел „Пътна полиция“ към СДВР

ОСЪЖДА СДВР да заплати на „ГАЛА ТРЕЙД РЕПРЕЗЕНТЕЙШЪНС“ ООД,
ЕИК:[ЕИК] със съдебен адрес: [населено място], 1504, район „С.“, [улица], вх. „А“
(ляв), ет. 2, апартамент 6 (десен), сумата от 1050 лева, разноси за делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от
ЗДвП.

СЪДИЯ: